

MINI CLUB
Flying Finns

JÄSENLEHTI
N:o 3, 57, 1995

TOIMITUKSEN PASTA *****

Taas on se aika vuodesta, jolloin valmistaudutaan kerhon syyskokouksen viettämiseen. Kuten kahtena edellisenäkin vuotena, syyskokous ja kerhon pikkujoulut vietetään Valkeakoskella, rantahotelli Waltikassa. Aika on 11.-12.11.1995.

Kokouspaketin hinta; yöpyminen ja joulupöytä yhteensä on 295mk/henkilö. Joulupöydän hinta on

sama kuin viime vuonna eli 120mk - ja tarjoilu on ollut maukasta ja runsasta.

Syyskokouksen ohjelmaluonnos ja aikataulu:

- 11.11.-95 klo 12.00-13.00 Ilmoittautuminen Hotelli Waltikkaan.
" 13.00-16.00 Syyskokous ja kerhon tarjoamat kahvit.
" 17.00-18.30 Sauna
" 19.00 Jouluiillallinen
" 21.00 Kerhon pikkujoulut: muista joulupaketti mukaan!!!
12.11.-95 klo 08.00 Aamiainen

Syyskokouksessa käsitellään mm. seuraavat asiat:

- valitaan Mini Clubin johtokunta ja muut toimimihenkilöt vuodelle 1996.
- valitaan kerhon jäsenlehden vastaava toimittaja.
- päätetään jäsenmaksun suuruudesta.
- vahvistetaan kerhon talousarvio vuodelle 1996.
- päätetään vuoden -96 kokoontumisajoista ja paikoista.
- käsitellään muut kokoukselle esitettävät asiat.

Ilmoitusasioita: (Timo pyysi muistuttamaan että:)

- IMM 1996 on Bremenissä, Saksassa; ja aika on 24.-27.5.1996.
- IMM 1997 on äänestyksen jälkeen Irlannissa ja paikka on Bandon -- noin 20 mailia Corkista. Hinta n.£30 Irlannin puntaa. Aika on 28.5. tai 18.5.-97.
- Mini 40 / IMM 1999 on Englannissa, Mini Moke kerho järjestää tapahtuman. Aika on vielä avoin.
Vieraita merkkejä ei hyväksytty alueelle. A-sarja koneilla liikkuvat --- ehkä Metro?

HUOM!! Huonevaraukset Hotelli Waltikasta tulisi tehdä pari viikkoa ennen syyskokousta eli n. 28.10.-95 mennessä!!!

Waltikan puhelin numero on 937-57711.

Hanne

Kansikuvassa vuoden entisöinti: Timo Nikanderin Clubman.

RANTAHOTELLI
WALTIKKA
VALKEAKOSKELLA

SYYSKOKOUS 11.-12.11.1995

Mini Club Flying Finns ry

Markku Jantunen

TARJOUS

5.7.1995

PIKKUJOULU

Kiitän tarjouspyynnöstäsi ja olen laatinut

Sinulle tarjouksemme seuraavasti.

Aika

sovitaan erikseen

Paikka

pääravintola

henkilöluku

n. 70

palvelut

25 kpl kahden hengen huoneita

hintaa

jouluaateria Waltikan joulupöydästä

majoitus 175,- henkilö kahden hengen huoneessa

majoitus 275,- henkilö yhden hengen huoneessa

joulupöytä 120,-

Toivon tarjouksemme vastaavan odotuksiasi ja

neuvottelemme mielellämme tilaisuuden yksityis-

kohdista.

YSTÄVÄLLISIN TERVEISIN

HOTELLI WALTIKKA

Markku Paltiala

hotellinjohtaja

MININ 35-VUOTISTA SUOMESSA OLOA JUHLISTETTIIN
9.4.-95 TAMPEREEN KONELESSA JÄRJESTETTYLLÄ
JUHLANÄYTTELYLLÄ

Tänä vuonna tuli kuluneeksi 35 vuotta ensimmäisen minin saapumisesta Suomeen, tapahtumaa juhlistaakseen Mini Club Flying Finns järjesti juhlanäyttelyn Tampereelle. Näyttelyyn pyrittiin keräämään kaikenlaisia moneja, erikoisia, tavallisia, vanhoja ja uusia, kaiken kokoisia, -näköisiä ja -värisiä.

Näyttely avattiin kello 11.00 sunnuntaina 9.4.1995, auringon paistaessa lähes pilvettömältä taivaalta. Näyttelyn puuha miehet Rane Birkman, Jukka Salmenkangas, Timo Virtanen ja Pate Laurikka olivat tehneet hyvää työtä. J.S.Fixauksen tilat olivat täynnä mitä erilaisimpia moneja.

Numerolla yksi esittäytyi Pekka Poikolaisen Morris Mini 850 Super -61, joka on kolmannella omistajallaan ja kantaa museoajoneuvon kilpiä.

Auto numero 2 Austin Mini 850 vuosimallia -64 oli ostettu omistaja perheen kakosautoksi -86, sittemmin maalattu ja entisöity, niin että se oli museokatsastettu vuonna -91 ja päässyt vuoden entisöinniksi -92. Omistavat Pertti ja Marjatta Röman.

Numeroa 3 kantoi Austin Mini -67, jonka omistaa Jouni Eskola.

Numero 4 olikin sitten vanha tuttu Austin Cooper 1275 S vuosimallia -65. Auton omistaja Timo Virtanen on entisöinyt ja museokatsastanut kaunottarensa itse.

Auto numero 5 oli "tavallinen" Mini 1000 -76 peräkärryineen, jotka omistaa Marko Tuomi.

Auton numero 6 omistaja Aki Sanunen ei kai enempää esittelyjä kaipaa, hänen Austin Mini 1275 GT Clubman -71 on kait kokoon-tumisajoissa yhtä tunnettu kuin omistajansakin. Savusen mukaan hän on autonsa neljäs omistaja ja rakennuttanut autonsa jonkinlaisesta aihioista ihan itse.

Auto numerolla 7 oli Morris Mini Van -63 kolmannella omistajallaan Esa Laaksosella kolmas mini kahden muun lisäksi. Auto on lähes alkuperäisessä asussaan ja käyttöön entisöity.

Número 8 Austin 3D Mini Clubman Estate -71 moottoritolavuutta 998 ccm. Auton omistaa tällä hetkellä Viku Perälä, jonka perheen omistuksessa auto on ollut uudesta lähtien ja koko ajan ympärivuotisessa käytössä.

Numerolla 9 esittäytyi Austin Pick-up 850 vm.-67. Lähes toivottomasta raadosta auton museokatsastuskuntoon on entisöinyt auton omistaja Juha Kaivo-Oja.

Número 10 Mini 1300 -77. Auton omistaa Juhani Pietarila, joka on harrastanut minejä 27 vuotta ja jonka mielestä mini on vieläkin paras.

11 numerolla oli Mini Moke 73/88, jonka kori on tuotu Saksasta ja siihen on asennettu -73 mallisesta ministä tekniikka. Omistaa Timo Salminen.

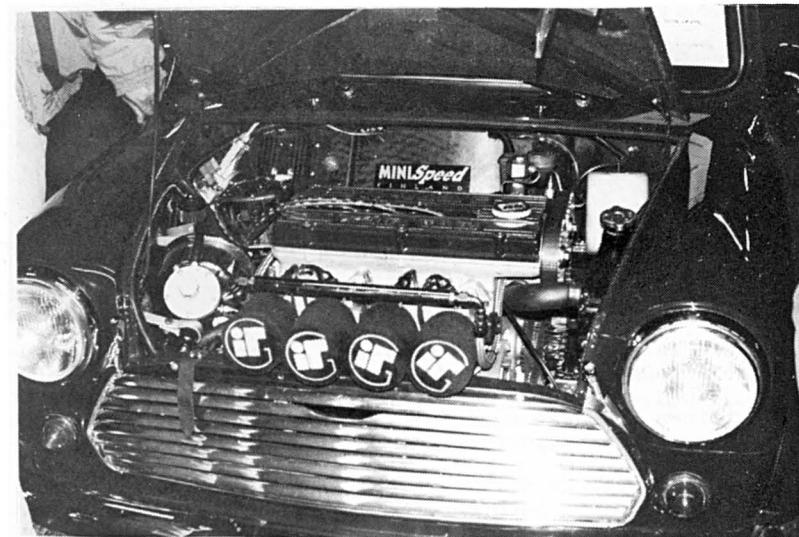
Auton numero 12 muistavat varmasti kaikki kesäkokouksessa -94 olleet, sillä se oli Moke 24 Volt -94, rakennettu tarkasti 1:2 mini Mokesta. Moottoreita epelissä on kaksi 24V 150W ja akkuja myöskin 2 kappaletta 12V:a. Huippunopeus 6 km/h ja onnelliset omistajat ovat Riikka ja Hannu Pesu.

Auto numero 13 oli Jouni Mäkisen Mini 2D Sedan -79 "Cabriolet Custom", jota on rakenneltu vuodesta -85 vetämään asuntovauhua.

Auto numerolla 14 oli Mini 1000 -77, josta moottoritolavuutta ja tehoa löytyy nykyisin 1436 ccm ja 140 hv. Moottori on mekaaninen ruisku, joka alunperin tehtiin kisakäyttöön, mutta joka sittemmin asennettiin katuminiin. Omistaja Paulu Laurikka.

Auton numero 15 rakentelu alkoi vuonna -90, mutta merkiksi jäi Morris Mini -72. Nykyään ministä löytyy 1600 ccm:n verran moottoritolavuutta, flippikeula ynnä muita "pikku" herkkuja. Omistajaksi tunnustautuu Juha Tunturivuori, jonka kyseinen ajokki oli vuoden mini -94.

Número 16 Mini 16 V 5 Speed 1380 vm.-79, hitsaamaton yksilö, Hestec ruisku, 5 -vaihdetta, lukko, ym herkkuja. Omistaja Olli Vuorilehto, joka ei minin lisäksi tunnusta muita autoiksi.

17, Morris 2D Mini -71, madallettu 5cm, lyhennetty 31 cm. Omistaja Jukka P. Nikander osti autonsa projektina, joka oli aloitettu -83 ja tehdä hujautti autosta valmiin kahdessa kuukaudessa -94.

Numero 18 oli Mini Cup:n rata-auto, hevosvoimia 100, kuu-
tiotilavuutta 1000ccm. Autolla on voitettu jääratamestaruus -
95 ja sen omistaa Jukka Salmenkangas. Auton on rakentanut
myyminen Mini Racing Team Giant Killers, ketä kaikkia nimen
taakse sitten kätkeytyykään.

Auto numerolla 19 oli Virtasen Timon toinen helmi Morris
Cooper 1071S -64. Auto on FIA luokiteltu Historic ralliauto,
jonka omistaja on entisöinyt alkuperäiseen kuntoonsa. Autolla
on ajettu kilpaa jo sen ollessa nuori eli 60- ja 70-luvuilla.

Auto numero 20 oli Pauli Laurikan ja Rauno Birkmanin "leikki-
kilpuri" 1300 ccm, 115 hv, EX SM tason rata-auto. Minimibud-
jetilla rakennettu hauskanpito vehje.

Numeroa 21 kantoi Jukka Kurjen Mini 2D Sedan 850 -68. 1000
ccm:n moottori auton nokalla kehittää 89 hv.

Viimeisenä, muttei vähäisimpänä numerolla 22 esittäytyi Mini
1300 ccm Clubman "flippikeula". Auton on rakentanut sen
omistaja Juha Kaivo-Oja vuonna -84. Kaivo Jussi on ajanut
autollaan rataa sekä kesällä, että talvella.

Näyttely oli kaikin puolin onnistunut, koska sää suosi ja
katsojia kävi enemmän kuin kukaan oli edes hurjimmassa
kuvitelmissaan toivonut. Näyttely oli todellinen kävijä menestys. Sieltä saattoi myös
ostaa joitakin varaosia miniinsä, sillä Jouko Luhtasaari oli
paikalla varaosineen. Konela-Auton tiloissa oli myös järjestettynä buffetti raken-
nuksen yläkerrassa ja sieltä sai pientä suolapalaa, kahvia
sekä pullaa. Näyttelyä sponsoroivat J.S.Fixaus, Neste, Autoglym ja Konela-
Auto.

Kiitokset sponsoreille ja näyttelyn puuhamiehille iloisesta
ja värikkästä iltapäivästä Tampereella!

Kiittäen :
Kaksi naisihmistä, jotka nauttivat iltapäivästä näyttelyyn
tutustuen.

Perjantai 19.05.1995

Vettä sataa, taas. Jos ei kelit parane sunnuntaihin mennessä koko "London - Brighton Mini Run 1995" menee pilalle. Sää tiedotus tosin lupaa kuivaa puolipilvistä säätä sunnuntaiksi ja sadekuuroja huomiseksi. Toivottavasti se kerrankin pitää paikkansa. Huomenna pitäisi pystyä laittamaan **Tim** (jonka suomalaiset sukulaiset ovat ristineet **Timoksi**) näyttelykuntoon ja tarvitsemme muutaman tunnin poutaa pesemistä ja vahaamista varten.

Timo? Timo on helmikuussa rekisteröity Mini Cooper 1.3i - punainen, tietty; valkoiset raidat nokalla, valkoinen katto ja sivupeilit. Varusteisiin kuuluu myös pähkinäpuinen kojelauta ja nahka/kangas sisustus (musta/punainen). Timo on perheemme täysivaltainen jäsen ja asuu Kentin kreivikunnassa, noin 50 kilometriä Lontoosta kaakkoon. Itse olen ulkosuomalainen, joka on asunut Englannissa lähes 10 vuotta. Suomessa en edes omistanut ajokorttia mutta tässä maassa ei pärjää ilman autoa ja niinpä minun oli opeteltava ajamaan vanhoilla päivilläni ja vielä 'väärällä puolen tietä'.

Esimmäinen oma autoni oli *Tiny Tim (Pikku Timo)* - 850cc Mini vuodelta 1975. Kirkkaan sininen Mini Suomen lippuineen ajeli Kenttiä ristiin rastiin kunnes perhe sanoi, että minun on aika alkaa ajatella kunnon auton hankkimista. Pikku Timo piti huolta siitä, että perheen miehillä oli aina tekemistä - joko konehuoneen puolella tai peltitöitä! Vanhan Minin omistaminen on ilo mutta katsastukset tulivat vuosi vuodelta kalliimmiksi, aina löytyi jotain, johon emme olleet varautuneet. Niinpä annoin periksi ja vaihdoin Pikku Timon Rover 216SE -perheautoon. Rover oli vain kulkuväline - Pikku Timo oli ollut kaveri.

Mini-kuumesta ei selviä hengissä. Jos on saanut tartunnan on turha etsiä ihmelääkkeitä, ainoa tapa hoitaa tautia on antaa periksi. Ja niinhän minäkin tein. Joulun jälkeen kasasin kokoon 'omat ja varastetut' ja menin tilaamaan Timon. Kahdeksan viikon kärsimättömän odotuksen jälkeen otin vastaan iki-oman Mini Cooperini - maileja oli mittarissa **18!!!**

Lauantai 20.05.1995

Aurinko paistaa, vihdoinkin. Kotona olevat perheenjäsenet - Henna (18v) ja aviomies John kuuraavat Timoa pihassa. John kiroilee koristevarusteita, jotka täytyy pestä hammasharjalla jos aikoo saada ne tosi puhtaaksi. Henna on valmiina aerosolin kanssa, jolla saadaan renkaat entistäkin mustemmiksi ja kiiltävämmiksi. Mini Club Flying Finns -tarra on takaikkunassa ja Timo on putipuhdas ulkoa ja sisältä valmiina huomista varten. Nyt vain talliin piiloon (John pyysi sanomaan, että

Crystal Palace ennen lähtöä.

Timon kaverina tallissa on toinen punainen auto, Alfa Romeo 155 Silverstone. Molemmat autot ovat upeita ajettavia, kauniita katsella ja niin helposti ruostuvia...) - aamulla on lähtö kohti Crystal Palace'a kohta kuuden jälkeen. Kokoontuminen alkaa klo 07.00, ajajien ohjeet annetaan klo 09.00 ja ensimmäiset Minit lähtevät tien päälle 09.15. Timon numero on 892 (osanottajia on kaikkiaan 1200), joten joudumme odottelemaan lähtövuoroamme jonkin aikaa. John ajaa Timon Lontooseen, minä ajan Lontoosta Brightonin...

Sunnuntai 21.05.1995

Vedän päälleni Flying Finns t-paidan, jonka äitini osti Tampereelta kevään Mini-näyttelystä tätä päivää varten. Ainoa hurja (hullu?) suomalainen tässä tapahtumassa...

Aurinko paistaa pilvettömältä taivaalta ja tiet ovat lähes autioita. Ensimmäiset Minit näkyvät vasta muutaman mailin päässä Crystal Palace'sta. Timo ohjataan porteista sisään jonon jatkoksi kolmannen jonon alkupäähän - kello on 7.40. Puoli yhdeksän aikoihin on jo 5 jonoa puskuri puskurissa kiinni olevia Minejä ja myöhäisimmät saapuvat joutuvat parkkeeraamaan sivutielle omaan jonoonsa. Näkymä on aivan uskomaton. 1200 erilaista Miniä, kaikki niin samanlaisia mutta jokainen oma yksilönsä. Useimmissa autoissa on ainakin 2, monissa 4 henkeä. Kuljemme ja ihastelemme muitten autoja, etsimme uusia ideoita ja röyhistelemme rintaamme joka kerran kun joku haluaa katsoa Timoa vähänkin tarkemmin. Yhdeksän jälkeen kaikki ajajat kokoontuvat aukiolle saamaan ajo-ohjeet + muuta tietoa ja puoli kymmenen aikaan Bromley'n pormestari vaimoineen lähettää ensimmäiset Minit matkaan. Me pääsemme liikkeelle vasta 10.20 ja olemme jo ehtineet nähdä päivän ensimmäisen kolarinkin.

Heti vajaan sadan metrin päässä lähdöstä on nurmikkopenkka, jota myöten ajetaan ulosmenevälle hiekkatielle ja ymmärrettävästi penkkaa on ajettava melko reippaasti jos aikoo selvitä kunnialla ylös. Monet joutuivat peruuttamaan takaisin kun aloittivat liian hitaasti ja niin kävi tässäkin tapauksessa. Ongelmana vain oli, että seuraava innokas ajaja oli jo menossa penkkaa ylös kun edellinen peruutti alas ja lopputulos on kai itsestään selvä! Surkea alku kauan odotetulle tapahtumalle.

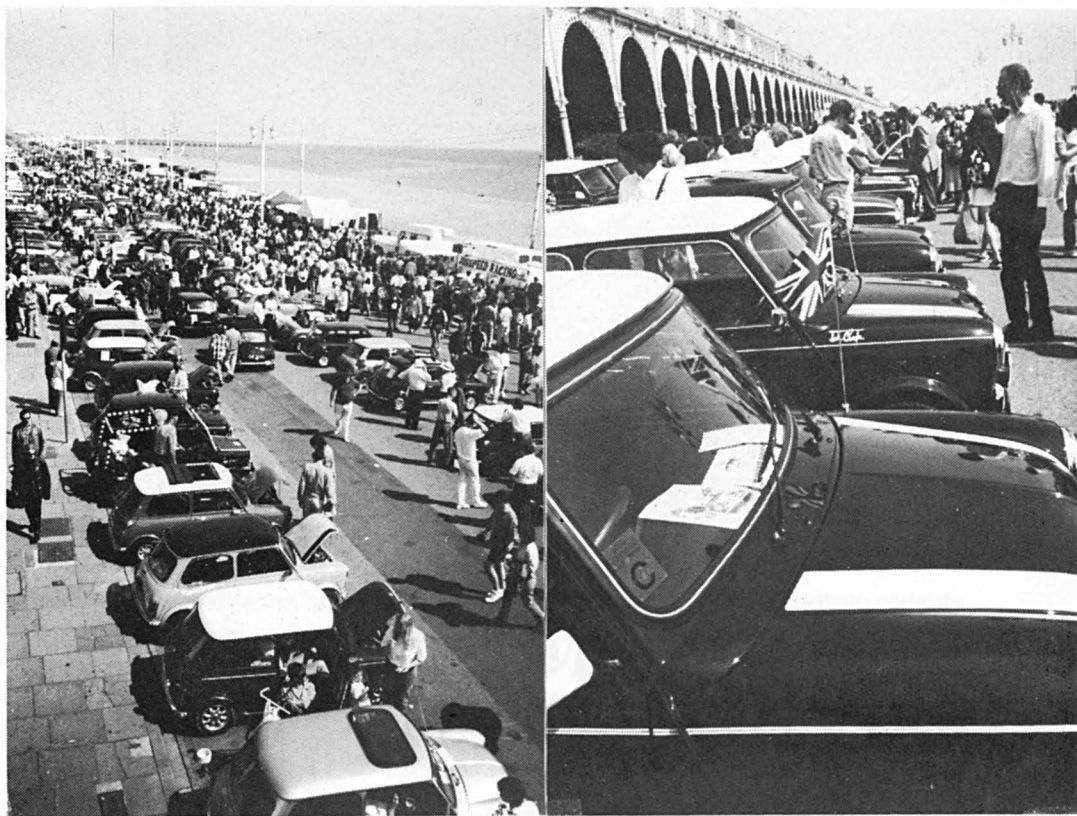
Matka Crystal Palace'sta läpi Lontoon ja Bromleyn on sanoin kuvaamaton. Ruuhkat ovat pahemmat kuin normaaliin ruuhka-aikaan kehätiellä. Ensimmäisen tunnin aikana näemme jo monta uupunutta Miniä, suurin osa keittää - lämmin sää ja ykkösellä ajo on liikaa vanhimmille osanottojille. Tunnelma on mahtava, Minit auttavat toinen toisiaan, vilkuttavat valoja, ajajat heiluttavat ja huutavat itselleen.

Crystal Palace

kiiltää, kiltää niin, että...
(huom. peilit!! moottorin alla)

Yleisnäkymä Madeira Drivelta

Coopereita riitti... edestä...

Rover Cooper
1.3i. voitta-
ja.

Omassa luokassaan.
(renkaat näyttävät
olevan: Very very
bad yearit).

Timo ja minä
vihdoinkin
Brightonissa.

Ensimmäisinä rivissä Mini Moke... sitten muut Minit.

Näitä perä/mini-kärryjä näkyi paljon!!

Kauppa kävi.

Muut autot antavat pikkuhiljaa periksi kun Minit ajavat peräkanaa ja joskus kolmekin rintarinnan. Ajosuunnitelmana on käyttää A23'sta mutta M23 ja A23 alkavat samasta paikkaa - toinen menee vasempaan ja toinen oikeaan. Tässä vaiheessa ovat monet jo niin kyllästyneitä ruuhkassa istumiseen (minä mukaanluettuna), että valitsevat M23 moottoritien pienemmän A23 sijasta. Jotkut ilmeisesti eivät pystyneet päättämään koska risteyksessä on päivän toinen kolari - Mini on ajanut suoraan penkaan ja kuski ja matkustajat seisovat surkean näköisinä rypytetyn auton ympärillä, jonka tuulilasi on tuhtana kappaleena pitkin tietä!

Kun pääsemme moottoritiele ajattelempa, että nyt vain kaasujalka töihin ja olemme Brightonissa tuota pikaa. No, kolmen mailin kuluttua olemme taas ruuhkassa! Tällä kertaa on syynä aiempi onnettomuus, Gatwickin lentokentälle menevä liikenne ja ylimääräiset tietyöt! Kymmenen hikisen mailin, ainakin yhtä monen sammuneen Minin ja melkoisen kiroilun jälkeen olemme taas vauhdissa. Kaikki Minit ajavat kuin viimeistä päivää, 110 km nopeusrajoitus ei ollut mitään... Ainoa huoli on, että poliisit pysäyttävät ylinopeuden tähden mutta toisaalta ajattelempa varmaan kaikki samalla tavalla "Jos sakoittavat minua, saavat sakoittaa sataa muitakin..."

Saavumme vihdoinkin Brightonin 4 tuntia lähdön jälkeen (normaalisti matka kestää 1-1½ tuntia!!!) ja valtaamme kaupungin kadut kertaheittolla. Ajamme taas kolme rinnan ja yhteishenki on sanoin kuvaamaton. Olin ilmoittanut Timon osanottajaksi Cooper-luokkaan ja niinpä saamme parkkeerata Madeira Drive'lle aivan meren rantaan. Rehellisesti sanoen, tiedämme, ettei meistä ole voittajiksi mutta haluamme nähdä mitä muut 'totiset' osanottajat ovat tehneet autoilleen ...

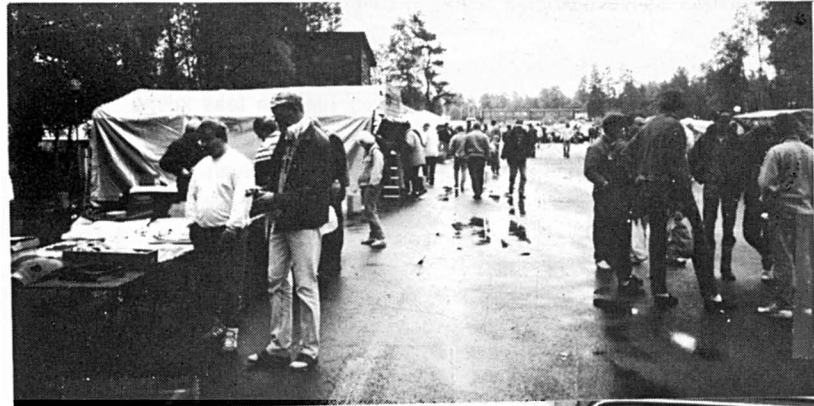
Autojen arvostelun jälkeen meillä on mahdollisuus tutustua eri näytteillepanijoiden tuotteisiin ja ihmetellä kaikkea Mini-tavaraa, jota on tarjolla. Kaukaisimmat osanottajat ovat tulleet Saksasta ja Hollanista vaikka 'Pisimmän Matkan' - palkinto menikin Minille, joka on tullut Kanarian Saarilta. (Taisi kyllä tulla laivalla suurimman osan matkaa...) *Flying Finns* -tarra herättää ansaittua huomiota ja monet kyselevätkin Suomesta ja yhteyksistäni sinnepäin. Aurinko paistaa täydeltä terältä ja asiasta innostuneet nauttivat olostaan. Kotiin lähdemme viiden jälkeen iltopäivällä.

Kotimatalla ei ole ruuhkasta tietoakaan. Matka kestää reilun tunnin ja täällä olemme taas kotona Kentissä väsyneinä mutta onnellisena. Ensi vuonna uudestaan - onko muita tulijoita???

Terv. Anne-Marie Sewell

IMM SVERIGE

PERJANTAI -
ILMAN "MINI-
TRETTI-SÄ" //
KUTTA
ONNEKSI VAIN
PERJANTAINA!

OSTOSKIERROKSELLA
PERJANTAINA

STYLE
KEULA -
MERKKI
VAI
MITÄ?

↑
MOST. UGLY MINI IP

IIHANA!
(VÄRI "MARJAPUURO
METALLICA"?)

RADFORD COOPER JM 63

RATA VAN

MEUGERS'IN
SPEEDSTER MINI

KÄRRYJEN
ITALIA

HUOLTO MINI

Matkailuminimi VM 63

MM - 850 cm² kono

- Katto noussee sähköllä
- Valmistettu 50 kpl
- noin 8" pidennetty
- leveysnety
- jne ...

Menee Miniin 15" pyörät
(toisin 40-sarjan renkailla)

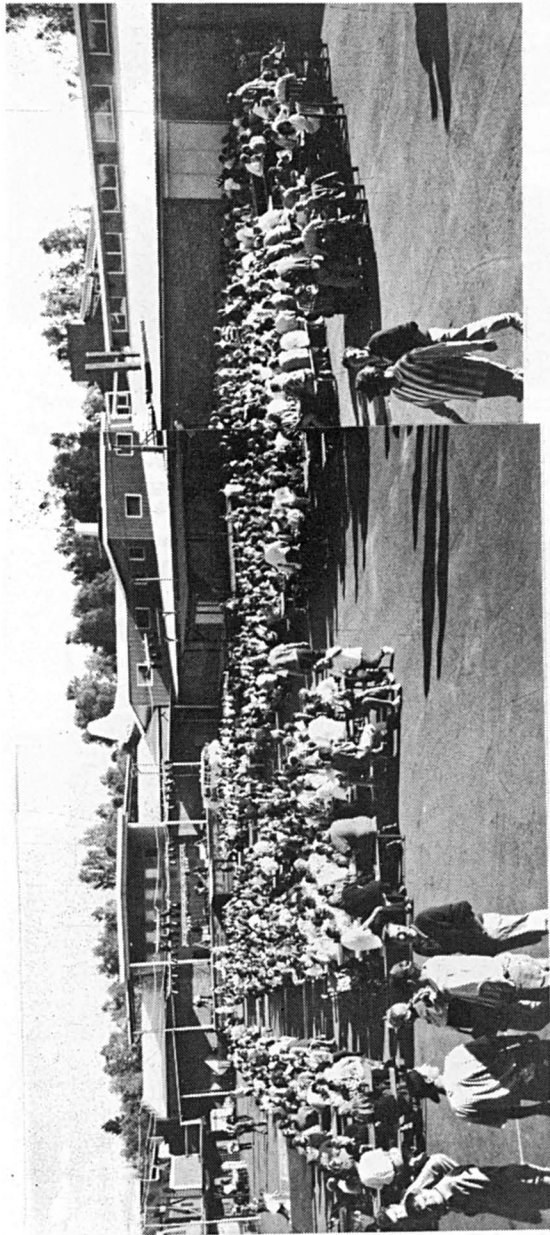
CYBER MOKE (ENSIMMÄINEN MINI JOSSA ON VIRTUUKI
(KUVITEKALLINEN) KATTO. NO JAA

Suunnitain oli
HISTORIC RACE EM
OSA KILPAILU

RICHARD LONGMAN'
NIN COOPER,
JOTA HAN
AJOI.
MINI PICKUP
FROBERG
AJOI MYÖS
COOPERILLA

JUHLA-
AUKIO

SATURDAY NIGHT FEVER.
KESKESÄ OSA
"WHO'S THE FUCKING ALICE"
TULKITSIJANA JOUKKO
HOLLANTILAISIA.

ÄKUIILLA TOIMIVA, GHENGEN
LIIKKUVA BAARITISKI.
VARUSTET - AURINKOVARJO
- JOY STICK OHJAUS
- 2 KOPPAA OLUTTA
JOUKO LASKEE ETÄ 7265, +L on suomen
INFRAATIO MARKKINA.

RUOTSIN KERHOLLE TOIMITETTUA
LAHJUKSIA.

SUGITKÄINEN KELLO
MATKAMITTARISSA 4.6.95
KILOMETRIÄ!

PAIKALLA OLI NOIN 700 MINU
(N 1500 HEUKKÄ), MAHTAVA
ILTA, RUNSAASTI OHJELMAA,
UÄHÄN KÄYTETTYJÄ OSIA.

1996 IMM ON BREME-
NIN LÄHELLÄ, ROTHEN KIRCHEN
SAKSA

1997 IMM ON IRLAN-
NISSA, KAAKKOISRAUNNALLA

1998 IMM ENGLANTI?
1999 IMM = MINI HOV.

KAIKKI MUKAVA LOPPUU AIKANAAN

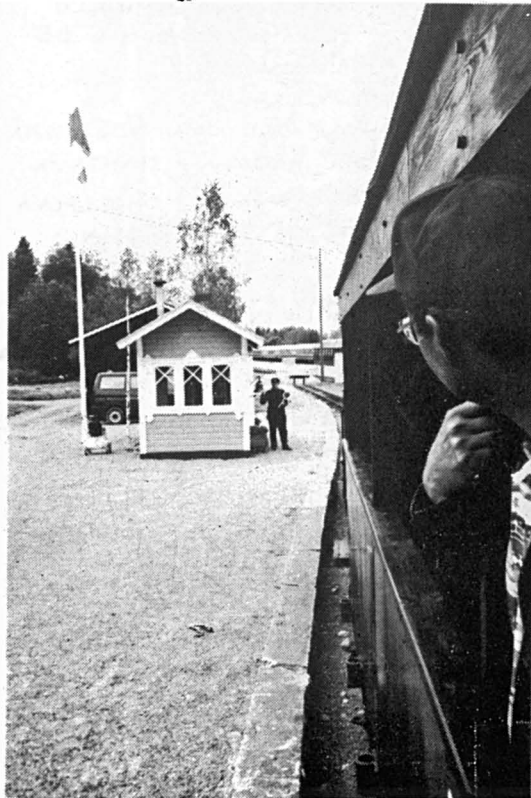
Sain ja Kaija

JUNAMATKA

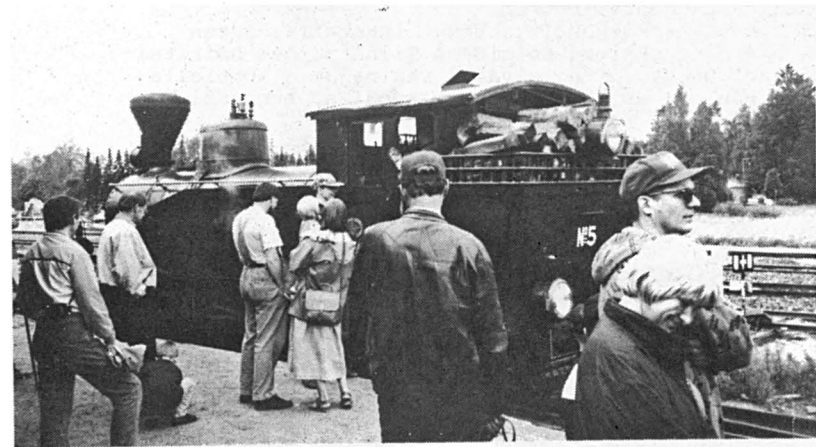

JA KELLO LÖI KOLME
KERTAA...

JUNA LÄKS...

JA MEILLÄ
KAIKILLA OLI
NIIN MUKAVAA...

HYVIN SE MEILLÄ
KESTI, VAIKKA
HANNU VÄHÄN
SPÄILEVÄSTI
KATSOOKIN!

FORSSAN PORU-
KAN UUSI
KERHOTALO 2

PAIKALLA OLI
16 AIKUISTA JA
14 LASTA.
KIITOKSET
KAIKILLE

Ju

VALKEAKOSKEN MINISTIEEN RUOTSIN-RETKI

Aloitimme matkamme taivaan heittäessä vettä päällemme kuin viimeistä päivää. Lähtöemme tapahtui 1.6.1995 torstaina noin kello 16.30 Valkeakoskelta Vääränkoivunkuja 6:n pihasta. Retkueeseemme kuului Tiina ja Markku Jantunen, Timo Laaksonen, Päivi Heinonen, yksi sininen Metro ja yksi vauvankakan värinen Mini 1000.

Tiina, Timo ja Markku tulivat hakemaan Päiviä ja matka saattoi alkaa. Pakkauduimme Tiina ja Timo Metroon ja Päivi ja Markku Miniin matkan joutumiseksi lupsakkaammin keskustelun merkeissä.

Valkeakoskelta lähdimme Kohti Turkua ja ensimmäinen etappi oli Pahkapiirtti, jossa joimme kahvit ja jatkoimme matkaamme. Poikkesimme pikipäin Aurassa eräällä huoltoasemalla vessassa ja saavuimme erinäisten mutkien kautta Turkuun ja satamaan. Satamassa oli muitakin tuttuja, joten laivan odottelu meni mukavasti. Tähän mennessä mini toimi moitteettomasti, mutta Metro ei ollut yhteistyö haluinen ja siksi se sitten keitti juuri kun pääsimme terminaaliin.

Tiina ja Timo työnsivät yhteistuumin sotaratsunsa laivaan ja saatoimme kaikki hengähtää hetken.

Laivalla ei kukaan erikoisesti tahtonut irrotella, joten painuimme ajoissa punkkiimme koisimaan. Tiina parkaa häiritsevät kaikenlaiset äänet, mitä laivassa vesirajan alapuolella kuuluu, joten hän oli erittäin väsynyt aamulla, huonosti nukutun yön jälkeen.

Matkamme jatkui siis 2.6. Tukholman satamasta kohti Eletä-Ruotsin maakuntia.

Päästyämme noin 100 km Tukholmasta etelään pysähdyimme aamiaiselle huoltoaseman pihaan. Meidän piti tankata uskolli-set kärryimme ruokailun jälkeen, mutta kun Päivin oli aika käynnistää Mininsä ja hurauttaa mittarille ei mokoma inah-tanutkaan. Siispä työnsimme Minin käyntiin ja näin Päivi pääsi tankkaamaan. Timo ja Markku lupautuivat ritarillisesti olemaan varastartteina. Auton sähköissä oli selvästi jotain hämärää, sillä kun kokeilimme valoja ja vilkkuja ei mitkään niistä toiminut ja vilkun rele alkoi metelöidä niin epämää-räisesti, ettei auttanut muu kuin repiä siitä virtajohto irti. Valoja testatessamme auto otti ja sammui.

Siis matka jatkuikin Päivin ja Markun osalta sähköttömällä minillä. Seuraava etappi piti olla matkailunähtävyys "Linnan rauniot", mutta taivaan antaessa vettä niin, että hyvä kun eteensä näki, ajaa hurautimme siitä ohi. Päivin Minissä pelasivat sähköt onneksi auton käydessä kunnolla, joten hän saattoi käyttää ajovaloja ja pyyhkijöitä. Matkaan meni noin 6-7 tuntia, mutta vihdoinkin olimme perillä kaikkien pysähtelyjen sammumisten ja tuuppaamisten jälkeen saatoimme vain huokaista helpotuksesta, ilmoittautua ja etsiä itsellemme majottautumispaikka.

Pystyimme Jantusten teltan, pienessä mieltäkäntävässä vesisateessa, lähelle toisten suomalaisten telttoja. Päivi oli jo lähteissä päättänyt majottautua Miniinsä ja siellä hän sitten nukkuikin koko matkan ajan. Paikalla oli runsaasti suomalaisia ja heti asettautumisen jälkeen lähti Markku tekemään kierroksen tuttuja parissa. Tiinan oli nälkä, joten laitoimme grilliin valkean ja pais-toimme makkaroita, söimme leipää ja muuta evästä. Illan mittaan maistui "sateen kaato"-paukut ja tokihan ilkeämielinen vesisade otti onkeensa ja taukosi.

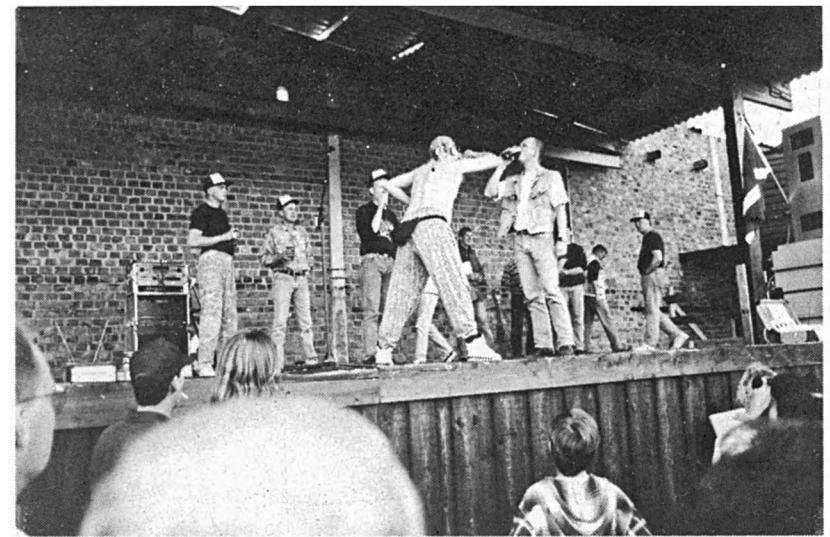
Laakson Päivi totesi sopivansa oivallisesti Tiinan ja Päivin seuraan ja niinhän me tytöt sitten hilluimmekin kimpassa aina yön pikkutunneille asti.

Lauantai 3.6. valkeni synkeän harmaana ja tuulisena. Päivi ja Tiina käväisivät suihkussa, mistä ei tullut kuin karmivan kylmää vettä ja palasivat aamiaiselle teltalle. Aamiaisen jälkeen oli vuorossa yleistä seurustelua ja markkina paikalla pyöriskelyä. Tiina osti pieniä tuliaisia itselleen ja Päivikin löysi muutaman uuden pinssin ja yhden uuden hihamerkin uuteen mini aiheiseen farkkuliiviinsä kiinnitettäväksi. Iltapäivään mennessä tuuli oli hieman tyyntynyt ja aurinkokin ehti pilkistää pilvien lomasta muutamaan otteeseen. Päivällistä kokatessamme Tiina totesi hopeisen rannekorunsa hukkuneeksi ja aloimme ihmettelemään missähän se saattaisi olla.

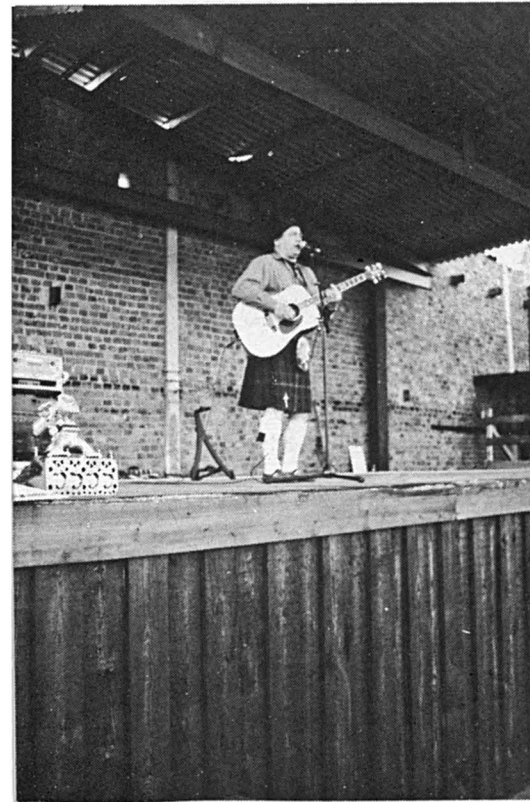
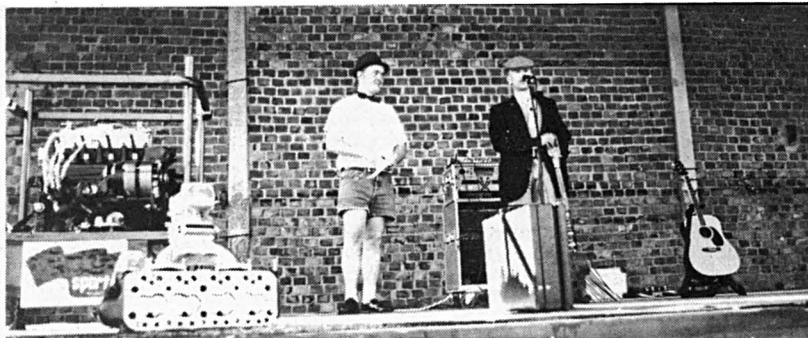
Tiina mylläsi koko teltan sekaisin ja kävimme pä katsomassa suihkuiltakin, mutta rannekoru oli ja pysyi hukassa. Tiina sitten positiivisena luonteena suunnitteli jo uuden hankkimista ja vanhan etsinnöistä luopumista, kun poikkesimme tiskireissulla tamperelaisten mökille ja satuimme mainitsemaan asiasta heille.

Savusen Akihan siitä tietoenkin riemastui, ojensi ranteensa nähtäväksi ja kysäisi ettei koru vain sattunut olemaan samainen, joka oli aamulla poimittu Laurikan Paten saappaasta ja komeili nyt Akin ranteessa.

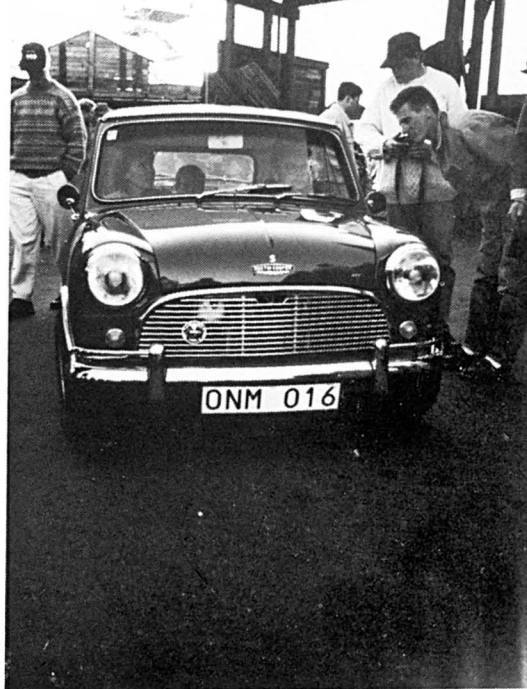
Samainen koruhan se tietysti oli ja Tiina sai omansa takaisin. Aki kyllä ehdotti, että hänelle kuuluisi löytöpalkkio, mutta ainakin sillä erää palkkio jäi saamatta.

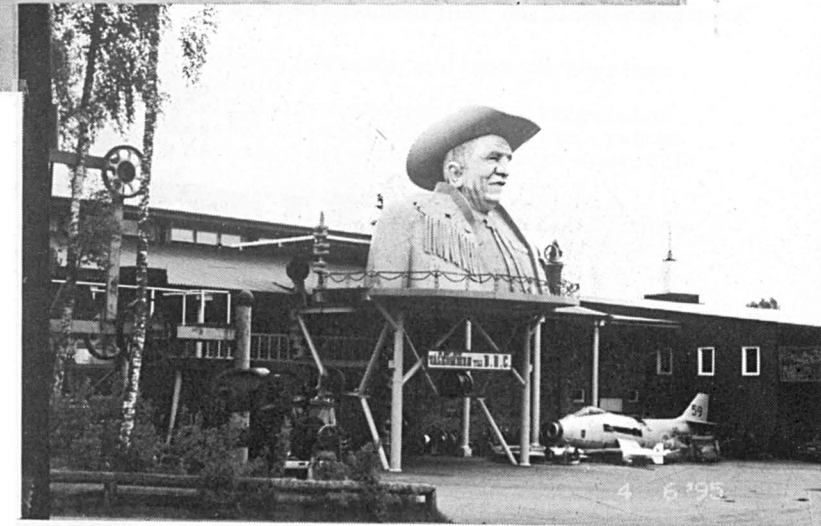
Illalla oli ohjelmassa Järjestäjien illan vietto High Chappal:n lännen kylässä. Paikka oli suurenmoinen, suojaisa takapiha, missä jaettiin ruokaa ja juomaa oikein olan takaa. Kaikkien kerhojen esittäytyminen ja lahjojen luovutus tilaisuus pidettiin myös kyseisellä takapihalla. Ohjelmassa seurasi Oluen juonti kisan finaali jossa Savusen Aki edusti Suomea ja kyllä taas saatiin hävetä, kun savunen ei malttanut pitää suutaan kiinni ja hävitä kuin mies!

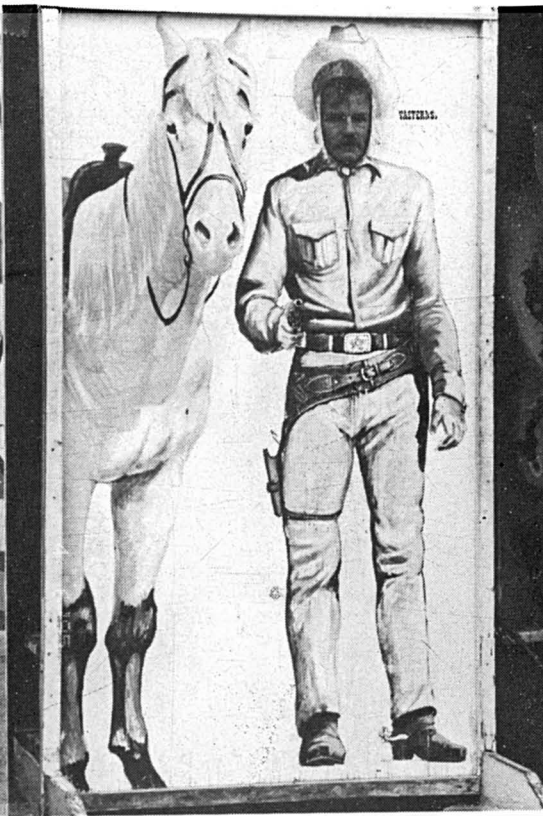

Paikalle oli hankittu mies, kitaja ja kiltti, eli skotti soittamaan ja laulamaan illan ratoksi. Hieman ennen puoltayötä kömmimme takaisin teltalle ja Tiina purekseli jälleen hiukapalaa. Markun fysiikka petti ensimmäisenä ja hän kömpi heti puolenyön jälkeen makuupussiinsa nukkumaan. Tiina ja Päivi päättivät evästäytyä nestemäisillä eväillä ja suuntasivat alueen reunalle pytytetylle olut teltalle tanssiin ja pitämään hauskaa. Jo alkuillasta esiintynyt skotti oli tullut lauleskelemaan myös tänne ja niinpä meteliä ja musiikkia piisasi. Tiina väsyi ja päätti etsiä Timon kanssa Markun seuraksi nukkumaan. Päivi jatkoi juhlintaa tamperelaisten seurassa ja pääsi takaisin minille vasta aamun sarastuksessa.

Sunnuntai oli päätetty pyhittää High Chapparal:n lännen kylään tutustumiselle ja Tiinan suihkussa käynnin ja aamiaisen jälkeen kaksikko Tiina & Päivi lähti etsiskelemään sopivan hintaisia lippuja. Järjestäjät olivat sopineet paikan pitäjien kanssa rontista, joka käsitti kolme päivän lippua ja sillä saattoi viettää kaksi henkeä päivän tai yksi henki kolme päivää lännen kylään tutustumalla. Meitä oli kuitenkin lähdössä kolme ja vain päiväksi, joten yritimme selvittää miten saataisimme päästä halvimmalla kustannuksella matkaan. Erinäisten ruotsin- ja englanninkielisten selvitysten jälkeen sovimme kaikkia osapuolia tyydyttävän ratkaisun, jossa kaksi meistä pääsi sisään 130 kruunun maksavalla kolmen lipun satsilla, jonka ostimme järjestäjiltä ja yhden täytyisi maksaa 100 kruunua sisäänpääsyssä. Läksimme matkaan. Lippuluukulla koetimme vielä etteikö kolmella lipulla olisi hyvinkin päässyt sisään kolme henkeä, mutta lipunmyyjä-täti pysyi tiukkana kannassaan. Tiina ja Päivi pääsivät siis sisälle kolmella lipulla ja Timonkaan ei tarvinnut yllätykseksenne maksaa kuin 75 kruunua sisäänpääsystä. Ensimmäisenä olisi pitänyt päättää mihin lähtisimme, joten päätimme ensin kävellä hetken, kun paikallista höyryveturia ei näkynyt mailla halmeilla. aloitimme patsastelemalla edestakaisin pääkatua ja sitten suunnistimme virran yli näytös areenalla, missä oli joka päivä kello 13.00 ja 17.00 näytännöt villin lännen tyyliin. Suunnistimme tyhjän areenan ohitse intiaani reservaattiin.

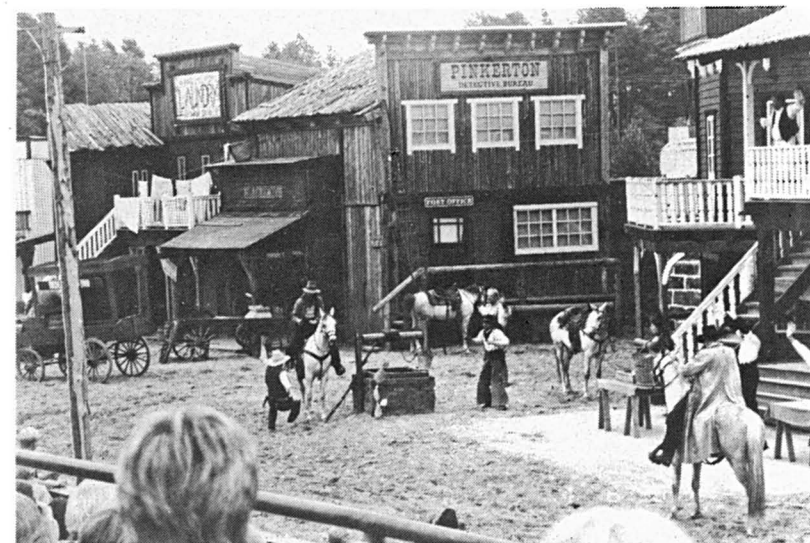

Siellä oli hyvin todellisen tuntuinen ilmapiiri, vaikka varsinaiset kylässä asivat intiaanit saapuisivatkin vasta kesäkuun puolessa välissä estraadille. Pienestä reservaatissa olevassa putiikissa katselimme erilaisia matkamuistoja. Jatkoimme matkaa Old Mexicoon edelleen kävellen ja valokuvasimme matkalla oikeita biisoneita, jotka oli majoitettu reservaatin taa teräspalkkiaitaukseen. Kiertelimme eripuolilla Old Mexicoa ja kuullessamme junan viheltävän suunnistimme asemalaiturille, joka sijaitsi heti kaupungin porttien tuntumassa.

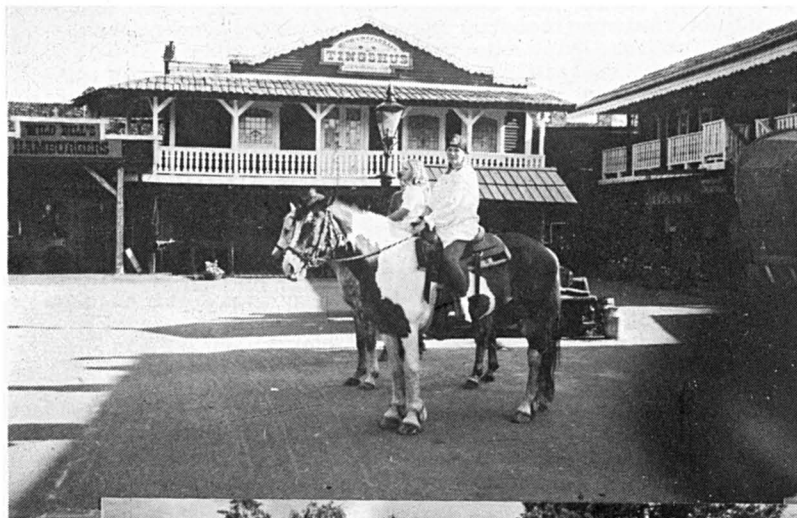
Odoteltuamme tovin juna saapui asemalle puuskuttaen ja savua tupruttaen. Ihmisten noustua junasta saimme luvan nousta vaunuun. Istuimme alas odottamaan junan lähtöä. Matkamme jatkui takaisin päin ohi intiaani reservaatin ja pääasemalle, jossa juna seiso i lähes kaksikymmentä minuttia. Sitten matka jatkui ohi Yhdysvaltain armeijan tukikohdan ja seuraava pysähdys olikin sitten pienen postikonttorin luona, missä mukana matkustaneet sheriffit tinkasivat puolikuurolta posteljoonilta postia ja juotavaa. Paikalla esitettiin eläväinen postijunan ryöstö -kohtaus ja postin takaisin anastus. Kaikki rosmot kuolivat.

Matkasimme biisoniaitauksen ohi jälleen ja takaisin Old Mexicoon, missä otimme vielä muutaman valokuvan ja palailimme takaisin areenan suuntaan. Kello oli niin sopivasti tulossa yksi, että päätimme jäädä katsomaan esityksen. Kuvaelma, joka esitettiin, kertoi pienen kylän elämästä vaarallisen etsintäkuulutetun saapuessa maisemiin. Toiminta oli melko vauhdikasta ja hevosten ryöstöjen, vangin vapautuksen ja useiden muiden kommellusten jälkeen sheriffi pidätti rosvot, pelasti kapakan tanssitytön ja sai mainetta ja kunniaa.

Areenalta palasimme tutkimaan pääkadun vilinää ja löysimme muutamia oivallisia tuliaisia. Kävellessämme ympäri aluetta löysimme lasten leikkipuiston, jossa suurin osa laitteista oli vielä talviteloilla, vanhan uudisraivaaja kirkon, hevosia, sekatavarakaupan ja sheriffin toimiston.

Tiina ja Päivi tahdoivat välttämättä päästä kokeilemaan lännen ratsastusta ja niinpä sitten pääkadun varresta etsittiin ratsastus paikka ja varattiin vuoro. Vuoroa odotellessamme istuimme eräässä ulkokanttiinissa ja nautiskelimme kunnan Amerikkalaista roskaruoakaa. Ratsastus lenkki oli lopultakin pienoinen pettymys. Ensinnäkin meidät kävelytettiin hevosinemme lähes koko alueen poikki eräälle aidatulle hakkuuaukealle, missä urasta päätellen oli käyty laukkailemassa useasti ennenkin. Sitten ratsastettu laukka kiemura oli onnettoman lyhyt, eikä lännen satula sopinut ainakaan Päivin ahterille laisinkaan. Tiina sitä vastoin piti satulaa sangen mukavana nojatuolina. Kävimme lopuksi vielä kierroksen matkamuisto-sekatavara-puodissa ja sitten olimmekin valmiit palaamaan teltalle väsyneinä, mutta sangen tyytyväisinä.

Ilta kului kokatessa, ja leppäillessä. Illalla oli olutteltalla disco, jonne oli pakko päästä. Suunnistimme sinne siis kaikki tanssimaan ja pitämään hauskaa. Tiina, Timo ja Markku putosivat suht' aikaisessa vaiheessa tänäkin yönä, mutta Päivi piti tiukasti Valkeakoskelaisten mainetta yllä hillumalla jälleen pitkälle aamuun.

Maanantai 5.6. aukesi sangen mukavana aamuna ja Tiinan mennessä herättelemään Päiviä oli tyttö jo hereillä, koska aurinko oli lämmittänyt jo muutaman tunnin minin mustaa kattoa ja saanut auton sisätilankin lämpiämään aika kohtuullisesti. Tytöt kävivät aamupesulla ja koko poppoo nautiskeli pikkaisen aamupalaa. Sitten olikin hetki aikaa käydä hyvästelemässä uudet ja vanhat ystävät ja ryhtyä harkitsemaan kamojen kasausta ja autojen pakkaamista. Päivillä kyseinen operaatio oli suhteellisen helppo, koska hänen ei ollut tarvinnut levitellä kamojaan telttaan, joten hän kerkisi hieman jelppimään Jantusten teltan purkamisessa ja kamojen lastauksessa. Viimeiseksi vielä kokattiin pientä päiväpurtavaa ja leppäiltiin hetkinen. Sitten vain tavarat autoon ja nokka kohti kotia.

Tulosen Jaska löysi pari "vaiteliasta" villinlännen kaveria.

It's mine and I love it!

Benzi-hyppyä lännen tyyliin. Alussa ei käytetty lainkaan köyttä... Olikohan tynnyreissä edes vettä???

ankea aamu,,akut tyhjt ja päätä jyskyttää..

Matka meni rattoisasti, ja sää pysyi mukavan selkeänä koko matkan. Poikkesimme sitten siinä "linnan raunioilla" henkimmäisessä ja ottamassa muutamia valokuvia. Ajo vauhti oli rauhallinen ja ennen Tukholmaa pysähdeltiin monesti jaloittelemaan ja kerran tankkaamaan. Terminaali löytyi suhteellisen kivuttomasti ja meille jäi mukavasti aikaakin ennen laivan lähtöä. Muitakin ministejä kerääntyi samalle lautalle ja odottelu-aika vierähti rätöisästi toisten kanssa turistessa. Laivassa Markku ja Timo päättivät lähteä saunaan, mutta sitä ennen seurasimme satamasta lähtöä näköala -kannelta kylmien virkistävien juomien keralla. Tiina päätti mennä vasta aamulla suihkuun, joten miesten mennessä saunaan Päivi nautiskeli ruhtinaallisesta lähes kuumasta suihkusta laivan ahtaassa hyttisuihkussa. Puhtaina ja suittuina koko porukka suunnisti sitten etsimään ruokapaikkaa. Annokset olivat runsaat ja ruoka hyvää, Aterian päälle maistui pieni kävelylenkki ja laivatuliaisten osteskely. Kruunuista päästiin eroon helposti ja sitten ei muuta enää jaksettukaan kuin painua hyttiin ja nukkumaan.

Tiistai aamuna poikkesimme aamiaisella laivan aamiaisbaarissa ja pakkasimme tavarat suht inhimillisesti kasseihin. Autolle oli pakko tehdä kaksikin eri keikkaa, sillä tunnetusti ahneena luonteena, suomalaisia kun olemme, olimme hastranneet olutta niin paljon kuin vain saa. Laatikothan eivät tunnetusti kulje yhtä kätevästi kassien kanssa kuin pelkästään. Saimme kuitenkin kaiken kunnialla autoihin ja odottelimme satamaan tuloa autoilla. Vihdoin taas takaisin kotimaassa, eiköhän sitä tullut taas tuolla naapurissa kyläiltyä yhdeksi kertaa. Vielä matkalla Turusta koti Koskiin pysähdyimme kerran kahville, sillä muutoin eivät olisi Tiinan ja Päivin silmät auki pysyneetkään.

Reissun raportoivat: Tiina Jantunen & Päivi Heinonen

PS. Tiinalla oli matkalla krooninen nälkä ja koko ajan paheneva univelka. Päivi jäi vähän kaipaileen yhtä merisotamiestä, et olis kiva jos näkis toistekkin.

Koirankoppien uusi tuleminen

Minit valtasivat Motoparkin

Morris Mini kuuluu lähes jokaisen 60-70-luvulla ajokorttinsa saaneen nuoruuteen. "Koirankoppi" oli joko ensimmäinen oma auto tai jollakin kaverilla oli sellainen.

Aika kultaa muistot ja sittemin Ministä on tullut varsinainen kulttiauto, joita kerätään ympäri maailmaa kuin pyhäinjäännöksiä.

Auto saa vieläkin monen nelikymppisen ajatukset 20 vuoden taakse. Mini oli osa keski-ikäisten nuoruutta; 60-70-luvun uuden kokeilua.

Suomessakin on koettu Minien uusi tuleminen. Mini-kerhoissa on jo noin 600 aktiivista jäsentä ja

määrä kasvaa tasaisesti.

Mini-kerhojen puuhamies Timo Salminen ei osaa kuvailla tyypillistä Mini-kuljettajaa, koska autoilla ajavat kaikenlaiset ihmiset.

Salminen pohtii, että ehkä auton suosion salaisuus on siinä, että sillä neljän hengen kuljettaminen kohteesta A kohteeseen B ei ole aina niin päivänselvä-juttu.

Salmisen mukaan suosiolle on oman antanut oman leimansa myös auton hyvä menestys rallissa ja kilparadoilla. Se on lisäännyt epäilemättä kiinnostusta Miniin.

Tuskin kukaan olisi 1959 uskonut millaisen menestyksen vasta liukuhihnalta tullut uusi automalli tulisi saamaan aikaan.

Mini suunniteltiin Englannissa niin sanotuksi kansan autoksi; mahdollisimman halvaksi ja vähän polttoainetta kuluttavaksi. Matala korirakenne ja kulmissa olevat pyörät tekivät siitä myös hyvän ajettavan.

Sysäyksen auton suunnittelulle antoi Suezin kriisi, joka uhkasi sul-

kea lähi-idän öljyhanat. Piti saada markkinoille halpa ja polttoainepihi kulkuneuvo.

Sittemin Minejä on tehty kaikkiaan 5,3 milj. kappaletta ja auto-avalmistetaan vieläkin. Suomeen Minejä ei ole tuotu 80-luvun alun jälkeen kuin yksin kappaleinen.

Nykyisin uuden Mini hinta likkuun noin 70 000 markan tietämissä. Auton saa vain erikoistilauksella.

Muun muassa Minin kilpailuversiota, Cooperia, päätettiin rakentaa alkujaan 1000 kappaleen sarja. Sittemmin niitä on suuren suosion vuoksi on rakennettu jo yli 400 000 ja rakentaminen jatkuu edelleen.

Timo Salmisen mukaan Minin hankkimista entisöimistarkoituksessa ei kannata pelätä. Varasoa on saatavissa edulliseen hintaan. Muun muassa etulokasuojan oikaiseminen on turhaa puuhaa, koska se maksaa varaosina vain 150 markkaa.

Varaosien saannissa oli vai-

keuksia -80 luvun alussa kun autojen maahantuonti loppui, mutta nykyisin eri tehtaat valmistavat osia

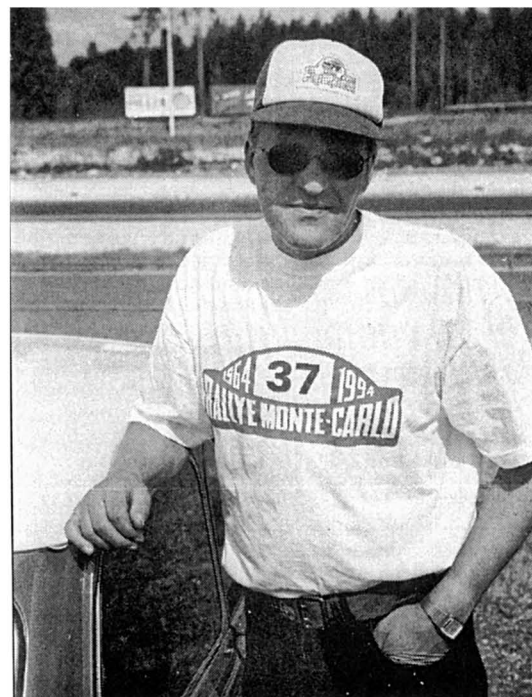
tarpeen mukaan.

Jos ongelmia tulee lukuisista Mini-kerhoista löytyy aina apua.

Mini-ihmisten suurimpia tulevaisuuden pelkoja ovat koventuneet saastemääräykset sekä autoilijoita rassaavat lisäverot.

Tällä hetkellä Suomessa on rekisterissä noin 1800 Miniä.

Suomen Mini-kerhojen yhteinen kesäleiri oli viikonvaihteessa Motoparkissa.

Timo Salminen tietää Ministä kaiken.

Meitä oli samassa porukassa lähdössä Valkeakoskelta minä ja Jantusen klaani. Olimme sopineet lähtevämme kesäkokoukseen jo perjantaina 14.7. ja niinpä minä ja Mini saavuimme Rossin-tielle Jantusen Markun pihaan hieman yli puoli yksitoista kyseisenä aamuna.

Tiina ja Timo olivat tulleet jo aikaisemmin, joten heillä alkoi olla auto pakattuna, kun saavuimme paikalle. Tiina pakkasi viimeiset tavarat autoonsa ja saatoimme lähteä.

Matkamme ensimmäinen etappi oli Kangasala, jossa pysähdyimme tankkaamaan, pankkiin ja juomakauppaan.

Siittä sitten körötelimme Ruutanan kautta Jyväskylän tielle ja kohti Virtasalmea.

Ensimmäinen pakollinen paussi oli Jämsänkoskella Patalahdes-sa, missä poikkesimme kahvilla ja vessassa.

Patalahdessa Markku vaihtoi Metrosta Miniin repsikaksi minulle ja sillä miehityksellä matkasimme sitten aina Hankasalmelle asti, missä pysähdyimme Hankamotellilla.

Motelli oli muuten hieno ja toimiva laitos, mutta respassa oli vain yksi ihminen, joka yritti hoitaa sekä resepsuunin että ateriatilaukset, joten jouduimme odottelemaan Tiinan kanssa kahvejamme melkoisen tovin.

Matkamme kulki Pieksämäen kautta Virtasalmelle, eikä meillä ollut kertaakaan vaikeuksia löytää perille.

Paikan päällä meitä oltiin vastassa jo heti portilla, missä sitten kirjattiin ylös auton merkki ja annettiin numerolappu, jonka saattoi laittaa mininsä ikkunalle äänestystä silmällä pitäen. Pääsimme siis kivuttomasti portista sisälle ja suunnistimme Turbotuvalle, missä piti sitten maksaa leiriytymis maksut ja mökit.

Ollessamme sisällä alkoikin sitten sataa vettä, eikä sitä tullut lainkaan vähää. Markku päätti, että kuurohan tuo vain on, otetaan oluet ja odotellaan.

Markku olikin oikeassa, sillä yhden pitkän oluen jälkeen taivas oli jälleen kirkas tai ainakin kuiva, joten saatoimme lähteä pystyttämään telttaa.

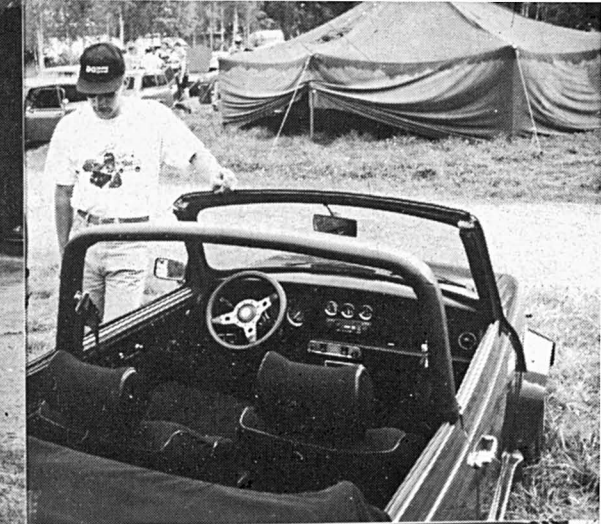
Samassa oven avaisuudessa tulivat sisälle Ilpo ja Jaana Kinnunen kahden vanhemman tyttärensä kanssa, joten jäin kyselemään mahtuisiko heidän kuuden hengen mökkiinsä vielä viides. Sopihan sinne, niin että minunkaan ei sitten tällä reissulla tarvinnut nukkua minini takapenkillä (mikä muuten on omasta sängystä seuraavaksi mukavin paikka nukkua).

Majottauduimme Kinnusten kanssa mökkiimme ja päätimme lähteä tutustumaan alueeseen. Aika moni oli tullut jo paikalle perjantaina, mutta useimmat pääsivät perille vasta yöllä. Illalla ei ollut mitään järjestettyä ohjelmaa, joten saatoimme rauhassa surustella toisten paikalle tulleiden kanssa, nautiskella seljenneestä ilmasta ja mukanaamme tuomista juomista.

Lauantaina lähdin Kinnusten kanssa käymään paikallisessa sekatavaraliikkeessä kylällä ja sieltä suunnistimme melkein samantien Motopark:n moottoriradalle, missä alkoi ohjattu toiminta kahdentoista aikoihin päivällä.

Vuoden Mini 1995 on tummansininen Avo Clubman 1275 GT ja auton omistaja on Ilkka Lindstedt Turusta. Minin rakentaminen kesti noin vuoden ja korin peltityöt, maalauksen, verhoiluosat ja mm. puisen kojetaulun Ilkka teki itse.

Vuoden entisöinti on keltainen Mini Clubman 1000.

Auton entisöijä ja omistaja on Timo Nikander Salosta.

Jäsenlehden seuraavassa numerossa on yksityiskohtasempi juttu auton historiasta ja Timon entisöintityöstä.

Ohjelma sisälsi radalla ajoa, nopeusmittarin tarkistusta paikalle saapuneiden Pieksämäen liikkuvanpoliisin tutkalla. Tutkauksen jälkeen oli mahdollisuus harrastaa kiihdytysajoa, mistä kisasta sitten palkittiin voittajat. Lopuksi halukkailla oli mahdollisuus tutustua alueella risteilevään hiekkarataan, joka oli kuulemma päällystetty jollain tuhalla tai vastaa valla, sillä rata pölisi mielettömästi ja sieltä tulevat minit olivat kevyesti sokerihuurrettuja sekä sisältä että ulkoa. Tosin allekirjoittanut oli päiväunosilla mökissä, eikä saanut mahdollisuutta olla paikalla tutkauksessa, eikä missään muussakaan lajissa sen jälkeen. Heräsi nimittäin vasta 16.30 paikkeilla.

Rata loppui viideltä ja sen päätteeksi oli rasti-kisa, mutta myös tästä jäi allekirjoittanut pois, koska minissä ei ollut bensaa mihinkään ylimääräiseen urheiluun. Jälkeenpäin totesimme kuitenkin, että olisimme voineet mahdollistautua mukaan, sillä olihan rasteilla kiertänyt muukin auto kuin mini. Erin omaisen huonoa järjestelykykyä osoittaa kuitenkin se, että sauna vuorot ja rastikisa oli laitettu alkavaksi samaan aikaan, mikä osaltaan saattoi karsia rastikisan osanottajia. Saunavuoro oli kuitenkin jatkettu kestävästi viidestä kahdeksaan, joten jokainen varmaankin ehti käydä saunassa sen mitä tarvitsikin.

Saunottuamme seurasi yhdeksältä palkintojen jako, missä palkintoja lahjoittavista firmoista ei ainakaan ollut ollut pulaa, sillä palkintoja jaettiin melkein kaikille, jotka olivat johonkin osallistuneet plus tietysti vuoden ministille, vuoden minille, vuoden ralliminille ja vuoden entisöinnille. Palkintojen jaon jälkeen oli määrä olla soitantaa ja sitä sitten saatiinkin, mutta kuinka ollakkaan hyvästä bandistä huolimatta useilla oli valittamista musiikista ja musiikin kovuudesta. Bändi oli loistava ja soitti hieman raskaampaa musiikkia, kuin mitä varttuneemmat ministit olisivat halunneet ja siittäähän sitä polemiikkia sitten käytiin. Allekirjoittaneella ei ollut mitään negatiivista sanottavaa musiikista, jota paikalle oli järjestetty, olisin vain odottanut 3000 markkaa maksaneen yhtyeen soittavan sillä kolmella tonnilla pidempään kuin vaivaiset parituntia. Bandin kasattua luunsa ja kamansa takaisin autoon oli vuorossa jälleen yleistä seurustelua, mitä jokainen sitten harrastikin mielinmäärin aina pikkutunneille asti.

Sunnuntaina ilma oli mitä loistavin auringon ottoa silmällä pitäen, mutta eipä auttanut, kun pakata kamat takaisin kasseihin ja kassit autoon. Itselläni ei ollut järin paljon mukana tuota tavaraa, joten saatoin helposti tunkea tavarat takaisin kassiin ja ostamani varaosat auton perään, jota muuten tätänykyä täyttää yksi suunnaton työkalupakki. Kymmeneltä alkoi tiukka tikka-kisa, jossa annettiin voittajalle kiertopalkinto vuodeksi kirjahyllyyn. Naisten kisassa jakauma oli hyvin tasainen, mutta miesten kisassa voittaja olikin sitten ylivoimainen. Kinnusten mainetta ja kunniaa edustamaan tulleet Jaana ja Ilpo sijoittuivat molemmat. Jaana voitti naisten kisan ja viime vuonna miesten kisan voittanut Ilpo jäi tänävuonna toiseksi. Kinnuset lähtivät heti puolenpäivän jälkeen takaisin kotiin päin, sillä heillä oli tarkoituksena poiketa vielä tyttöjen mummulassa ennen kotiin paluuta. Minä puelestani jäin Jantusten teltalle paistelevaan makkaraa ja syömään lounasta. Tukevan aterian jälkeen käytiin hieman kiertelemässä ja ryhdyttiin purkamaan telttaa. Onneksi teltta oli voitu

Toiseksi vuoden Mini äänestyksessä tuli Morris Mini Van -62, omistajana Kalle ja Kaisa Helenius Halikosta. Vanin rekisteröintipäivä on 12.4. 1995.

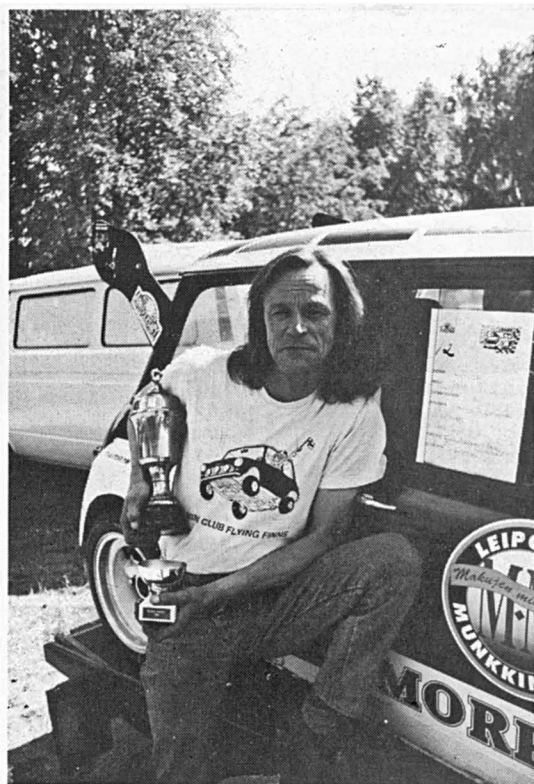
Kolmanneksi tuli Juha Tunturivuoren modifioitu sininen Mini, jossa on Alegron 1640cm³ kone, yläpuolisella nokka-akselilla. Juhan Mini voitti vuoden Mini titte-
lin 1994.

Viku Perälän musta Clubman oli nopein Mini varttimallilla. Aika oli 15,7 sekunttia ja loppunopeus 163 km/t.

Vuoden käyttöauto on sininen Mini 1000 + kätevä peräkärry, joka liikkuu kesät-talvet Turun teillä. Minin omistaja on Marko Tuomi.

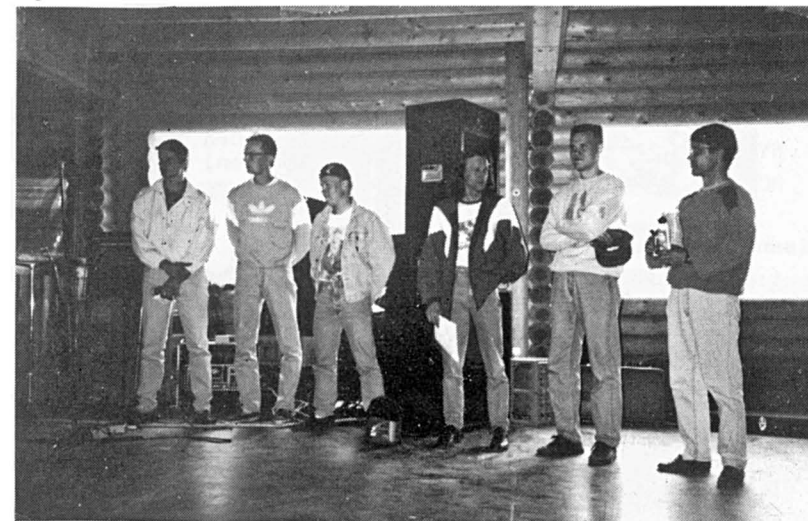
Vuoden ministi on Tamperealainen Rauno Birkman. Kuten kuvasta näkyy Rane putsasi pöydän pokaaleista!!

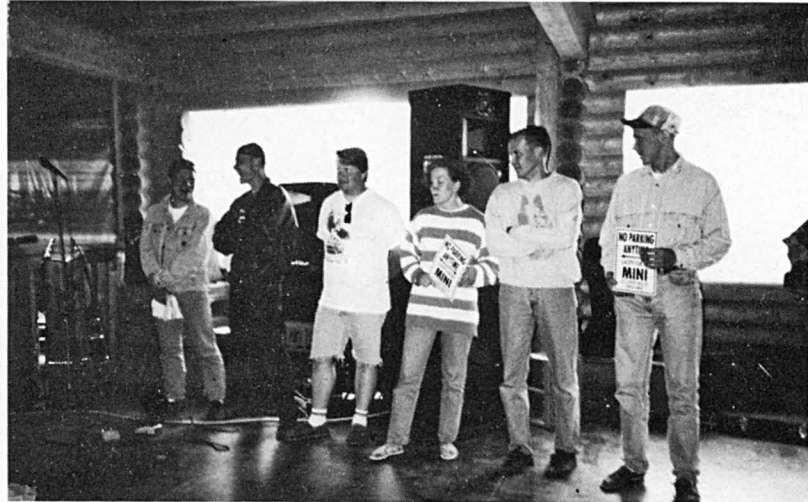
Vuoden kilpuri on myös Tampereelta. Kuvassa vasemmalla auton rakentaja Pauli Laurikka.

Pitkäaikaisesta Mini-harrastuksesta ja kesäkokouksen vanhimpana osallistujana palkittiin Eino Jurvanen. Eino on vuosimalliltaan -70 ja hän osti sen vuonna 1975 eli Mini-harrastusta on jatkunut jo 20 vuotta. Kuulemma autossa on aina jotain laittamista ja Eino on tehnyt aina kaikki korjaukset itse.

Vasemmalta: Juha Tunturivuori, Ilkka Lindstedt, Marko Tuomi, Rauno Birkman, Kalle Helenius ja Pauli Laurikka.

Rastikisan palkitut: vasemmalta:

1. Marko Tuomi, Jukka Kurki.
2. Kaj Tarvainen, (Soronen).
3. Kaisa ja Kalle Helenius.
3. Saku Loven.

Jukka Kurjen yhdistelmä: perävaunu on tehty Vanin ja tavallisen Mini takapäästä.

Kiihdytysajon tulokset: (matkana 1/4-osa mailia).

	<u>rekist. n:o</u>	<u>aika</u>	<u>lopp.nopeus km</u>	<u>rekist. n:o</u>	<u>aika, nopeus</u>
1.	CAS-924	15,7 sek.	163	16. HJU-437	18,8 sek. 126
2.	NX-835	15,8 "	160	17. SBK-481	18,8 " "
3.	REJ-725	15,8 "	160	18. ZEU-618	18,9 " 125
4.	KFN-291	16,9 "	150	19. TGM-676	19,5 " 119
5.	BMO-843	17,4 "	149	20. AFL-175	20,4 " 113
6.	NAV-608	17,7 "	141	21. TLP-717	20,4 " 114
7.	TUT-462	17,7 "	137	22. ASM-586	20,7 " 113
8.	AFT-550	17,8 "	135	23. HGN-691	21,8 " 96
9.	UGH-385	18,2 "	133	24. OFC-967	22,1 " 94
10.	MRB-92	18,5 "	133	25. AX-266	23,3 " 103???
11.	AME-422	18,5 "	128	26. AVL-76	23,9 " 100??
12.	A.Savunen	18,5 "	"	27. ZFA-662	26,9 " 76
13.	ZHK-356	18,7 "	127		
14.	NYX-7	18,7 "	127	MP-pyörä (K.Soronen)	14,5 " 164 km/t
15.	RCM-104	18,8 "	129?		

Tikkakisan tulokset:

<u>Naiset:</u>		<u>Miehet:</u>		
1. Jaana Kinnunen	21 p.	1. Petri Routtu	34 p.	7 p.
2. Eila Kuivala	16 p.	2. Veijo Kuusela	26 p.	2 p.
3. Sari Hasehinen	12 p.	3. Ilpo Kinnunen	22 p.	-
4. Kikka Laakso	12 p.	4. Jari Jalonen	22 p.	-
5. Jurvanen	9 p.	5. Jarkko Asikainen	21 p.	-
6. Päivi Heinonen	8 p.	6. Juha Eirikkä	20 p.	-
7. Paula Niinimäki	7 p.	7. Ville Soronen	18 p.	-
8. Tiina Jantunen	5 p.	8. I. Lindstedt	16 p.	-
9. Maj Britt Rutqvist	4 p.	9. Torsti Mättö	16 p.	-
		10. Hannu Laakso	15 p.	-
		11. Pertti Kekäläinen	15 p.	-
		12. Erkki Mättö	14 p.	-
		13. Jouni Ahola	12 p.	-
		14. J-P. Laakso	9 p.	-
		15. Janne Jalonen		keskeytti???
		16. Aki Tiuhonen		
		Simo Kauko		
		Jurvanen		
		Vuorela		
		Markku Jantunen		

Turun seudun "ministit"

Tuomen perheessä puhalletaan yhteiseen (grilli)hiileen...

tultaessa pystyttää lähes kuivaan maahan, niin ettei sitä tarvinnut ryhtyä kuivatteluun sen suuremmin. Teltta kasaan ja pakettiin, tavarat autoon ja vielä pienelle päiväkävelylle, josta muodostuikin sitten lähes tunnin mittainen kaikkine pakollisine pysähdyksineen. Vielä ennen lähtöä ehdimme Tiinan kanssa oikaista pitkäksemme nurmikolle ottamaan aurinkoa. Lopulta pääsimme lähtemään kohti Pieksämäkeä ja sitä kautta kotiin päin.

Reissu oli kaikin puolin onnistunut, autot pelasivat moitteettomasti, ilma suosi, varaosia tuli hankittua taas yhdeksi kertaa, paikalla oli ihailtavan paljon uusia innokkaita clubilaisia (joita toivottavasti näemme jatkossakin vanhoina kävijöinä ja vakioporukkana), mitään yleistä pahennusta ei saatu aikaan ja kaikilla ainakin näytti olevan valtavan hauskaa. Ainoa asia mitä jäätiin kaipaamaan, oli se lasten muovailuvaha ja sellainen lasten ohjelma, sillä missään ei paikan päällä ilmoitettu mistään lasten toiminnasta. Tulevaisuuden varalle voisikin sitten antaa vinkkejä, että seuraavat järjestäjät muistaisivat vähemmistönä paikalla olevia lapsia ja heidän äitejään, sillä lapsia ei voi olettaa kiinnostavan mikään radalla pärtsäilyn katseleminen. Jos idea lasten ohjelma tarjonnasta saa tuulta siipensä alle vapaaehtoisia ohjelmissa avustajia varmasti löytyy jokaisesta Team:sta, sillä eiköhän valta osa clubilaisista kuitenkin ole jollain tavalla perheellisiä.

Kiitos siis järjestäjille, suunnittelijoille, toteuttajille ja avustaneille, meillä ainakin oli hauskaa!

Kesäkokousta sponsoroivat seuraavat lahjoittajat Lappeenrannasta:

- Etola	- Veho
- Pulttikanava	- Helios
- Urheilu-Koskimies	- Autotarvike
- Motopiste	- Pallon Rengas
- Mokes	- T. Repo

Kiitos vielä kerran kaikille lahjoittajille.

Aurinkoisin terveisin ja syksyistä ratapäivää odotellen :

Päivi Heinonen

Mika Heikolalla taitaa olla Suomen nopein Vani.

Vanin peräkontti oli lastattu täyteen Minin levyjarruja.

AAPISKUKKO-RALLI 1995

TIMO VIRTASEN COOPER (VÄHÄN VARRUVAIVOJA)

KARI SALONEN
JARI JALINEN

II SIJA LUOKASSA 1000cm³

RALLIN JÄLKEEN MAALISSA MOLEMMAT MINIT

Cottage Screen Prints

FREE
T-SHIRT
WITH EVERY ORDER
OVER £25

Code G - Cooper 'S' Logo
available August 95 Code G1

Clubman White, Yellow, Blue, Red.
Code C1 C2 C3 C4

Classic White, Green, Blue, Red.
Code B1 B2 B3 B4

Code D

Address:
P.O. Box 850
Milton
St-O-T.
Staffs.
ST2 7QE.
England.

Code F

Code A

low ridin' traffic dodgin' fast
movin' rubber burnin' com-
fort cruisin' street racin' hot
roddin' good lookin' quick
brakin' risk takin' no fakin'

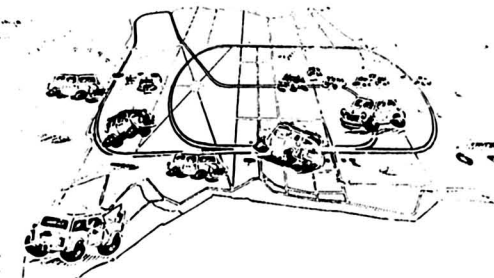

Code E, Black print shown, front is
small motif.

Mini Mania srl
via Felice Casati 7/9
20124 Milano
telefono 02 29515993
fax 02 29515915

Woodstock Mini Meeting 1995

MINI MANIA

LÄHEMPIÄ TIETOJA
TIMO SALMINEN
916-412-323 K

Autodromo nazionale di Monza

23-24 settembre 1995

MILANO
ITALIA

British POWER

Tarkoituksena on luoda uusi julkaisu **British Power**, joka tulee pitämään sisällään, kaikkea mikä liittyy Brittiläiseen auto ja moottoripyöräteknologiaan. Tarkoituksena on antaa palstatilaa, Vauxhall kerhosta - Jaguar kerhoon moottoripyöriä unohtamatta. Kantavana ideana on lähentää samanhenkisiä ihmisiä yhteisessä harrastuksessa ja poistaa tyhjiö mikä on jäänyt suomalaisissa harrastelehdissä huomiotta. Painoasuksi suunnittelimme aikakauslehtimallista julkaisua, jonka ilmestymistiheys riippuu materiaalin määrästä 4-6 numeroa vuodessa alkaen tammikuulta 1996. Ilmestyminen riippuu maksavista asiakkaista kiinnostavista jutuista ja yleisestä kiinnostuksesta jonka toivomme olevan hyvin runsasta, jotta julkaiseminen olisi yleensä mahdollista. Sivumäärä 40-50 s. Mikäli aineistoa riittää.

Emme poista mahdollisuutta esitellä myös muita erikoisia kulkuneuvoja Esim. (Holden, Epic, E-Afrikan GM:n tuotteita), euroopasta tai muualta kotoisin olevia ajoneuvoharvinaisuuksia customeita sekä joitakin Amerikan ihmeitä jos ne ovat mielestämme riittävän erilaisia kuin V-8:ssa. Pyrimme pitämään pääosin Britti teknologian parissa.

Myöskin eriaisteiset korjauspalstat, talleissatapahtuu, varaosavinkit, ostetaan ja myydään palstat on suunnitteilla. Jaossa olisi siis jokaiselle jotakin joten eri kerhot voivat varata palstatilaa tarpeen mukaan ja julkaista omia juttujaan yhteisessä lehdessä ja näin ollen vähentää, liian usein muutamien ihmisten niskoille jäävää työmäärää ja saattaa se meidän harteillemme. Myös jutut kisoista, harrasteautonäyttelyistä yms. Ovat tervetulleita.

Tarkoituksemme on tehdä tästä yksi harrastelehti joka täyttää mustan aukon ja tuoda se julkiseen levitykseen, ja palauttaa Britti ajoneuvoharrastus sille kuuluvalla ansaitulle paikalle, sekä tulevaisuudessa työllistää itsemme, muutama työtön sekä maksaa julkaistuista jutuista palkkiot, taloudellisen kehityksen antaessa myötä.

Tavoitteet ovat kunnianhimoiset, ja niiden toteuttamiseen tarvitsemme juttuja, vinkkejä, maksavia asiakkaita, kyvykkäitä toimittajia. Pienestä se laivakin rakennetaan joten otetaan lusikka kauniiseen käteän ja aletaan rakentamaan tätä yhteistä lehteä. Kaikki jutut, infon voi lähettää minulle, kotiosoitteeseen esim, wordille kirjoitettuna (kuvien kera) korpulla, jos haluatte tietää enemmän tai ryhtyä suunnittelemaan lehteä kanssamme niin **ottakaa yhteyttä** minuun kotiosoitteeseen : **Onni-Pekka Hyvönen Angervotie 4 F 65 00320 H:ki 32 tai puhelinnumeroon 90-570332** jos en ole kotona jätä viesti vastaaja palveluun (kestää vähän mutta kärsivällisyys palkitaan), kerro yhteystietosi niin otan yhteyttä. Voit soittaa myös **Harri Hirvoselle Puh. 918-76412033** Voit myös kertoa ajatuksesi tulevan lehden sisällöstä, jos olet joutunut mielenhäiriöön ja innostut ajatuksesta niin otamme sinut mielellään tiimiin, ikään, sukupuoleen, uskontoon, poliittiseen näkemykseen katsomatta.

British Power tulee olemaan lajinsa:

T. Onni - Pekka Hyvönen /Hapa Hirvonen Vauxhall Owners Club Of Finland

MINI Speed

FINLAND

Puh. 939-6334464, 949-728105

ERIKOISALANA:

Moottorin ja vaihdelaatikoiden korjaukset ja entisöinnit.
Cooper ja Cooper S erikoisosat, uudet ja käytetyt suoraan Englannista.
Koko entisöinnit ja osaentisöinnit.
SU kaasutin huolto ja kunnostus.
Viritystyöt ja osat ym,ym...
Kaikki työt 25v kokemuksella.

Minilite vanteet.

KAD tuotteet.

Newton Commercial verhoil-lusarjat.

Kent Cams ym,ym...

NEWTON COMMERCIAL

MINIMARKET

- OSTETAAN: Minin 4,5"-5" X 10" peltivanteet Puh. 9400-621735.
- MYYDÄÄN: Mini kokonaan tai osina. Hyvä varaosa-auto.
H. 1.200,-/tarjous. Puh. 949-651973/Sinisalon Auto.
- MYYDÄÄN: Austin Mini 850, valkoinen, hyväkuntoinen. Auton vuosi-malli on 1969. Myydään tarjousten perusteella.
Puh. 931-2120293/Toini Muittari.
- MYYDÄÄN: Alkuperäinen BMC:n uusi istuinpäällissarja MK1 ja MK2 Miniin. Vihreä plyysi ja harmaa keinoahka. Käy myös museoajoneuvoon, (alkuperäinen lisävaruste). H. 300mk.
Puh. 931-172845 tai 9400-786152 Timo Virtanen.
- OSTETAAN: Mini Vanin etupään korjauspelti, kiinteällä maskiriti-lällä. Puh. 931-172845 tai 9400-786152 Timo Virtanen.
- MYYDÄÄN: Miniin sopivat ns. 12":set levyjarrut (halk. 8,4"), käytetyt vetoakseleineen, kohtuukuntoiset.
Noudettava; näet kunnonkin. Puh. 916-4383829 ilt. Timo.
Voin vaihtaa myös Minin osiin tarvittaessa.
- MYYDÄÄN: Minin osia: 850cm³ osia, käytettyjä. Cooperin? imusarja 2-1:teen yms. Puh.+358-90-7524087 Heikki Lehti.
- MYYDÄÄN: Minejä Scalextric autorataan. Useita eri malleja.
H. 165mk/kpl. Puh. 931-2131406 / Kai Kivekäs.
- Minin uusia osia yhteistilauksena suoraan Englannista Puh. 9400-877178 / Kim Hollming.

Australian katukuvassa näkyy silloin tällöin Minejä.
Tämä Mini osallistui Australian ympäri ralliin heinä-
kuussa 1995.

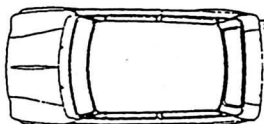
Terveisin: Eugeny Fedotov

**Painava
tekijä**

Perkiöntie 8
30300 Forssa
Puh. 916-41551
Telefax 916-415 5755

**NORDMANIN
KIRJAPAINO**

Lehti N:o 4 Aineisto sis vk 46, ilmestyy vk 50

Mini Club Flying Finns -jäsenlehti, painosmäärä on 600 kpl. Lehti ilmestyy 4 kertaa vuodessa.

Puheenjohtaja:
Jarkko Lehtonen

Jäsenasiat:
Jukka Pöri

Vastaava toimittaja:
Hannu Lindstedt

Sihteeri:
Hannu Lindstedt

Postitus:
Timo Salminen

ISSN 0784-2597